

Maalestok, hvorefter Statstilskuddet skal ydes. Derimod tror jeg ikke, han har Ret, naar han paastaar, at det er ganske vilkaarligt at bruge disse Skatter som Maalestok. Naar Skatterne bruges som Maalestok og formentlig ganske retfærdigt bruges som Maalestok, saa staar dette formentlig i Forbindelse med, at man fra den Side er kommen paa det rene med, at Skatterne paahvile de forskellige Erhverv i et ulige og uretfærdigt Forhold, og at man, naar man skal til at rette det, kommer lettest og klarest til det ved at føre dem tilbage i det Forhold, hvori de nu svares, saaledes at de Erhverv eller Ejere, der nu uretfærdigt svare den største Del af Skatten, ogsaa faa den største Lettelse ved Tilbageførelsen af Skatterne. Det kan naturligvis altid siges, at det er vilkaarligt, om man vil tage $\frac{1}{3}$ af Bygningsafgiften eller $\frac{3}{4}$ eller hele Bygningsafgiften, om man vil tage $\frac{1}{3}$ af eller $\frac{2}{3}$ af eller hele Gammelskatten. Hvad det første angaar, saa tror jeg, jeg vil kunne anvende et Udtryk, som blev brugt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, naar han sagde: Sandheden ligger i Midten. Det er fra en Side ønsket, at man skulde tage $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften, fra en anden Side, at man skulde tage hele Bygningsafgiften. Vi ere komne til det Resultat, at Sandheden ligger i Midten, og ønske derfor at holde os til $\frac{1}{3}$. Det staar jo i Forbindelse dermed, at naar vi skulle fortsætte at bygge paa det Reedtz-Thottske Grundlag, vil det være naturligt, at man tager Proportionen af de Skatter, der udtrykkelig skulle overføres, af de Dele af Statsskatterne, som blive tilbage til Statskassen, at man altsaa for Bygningsafgiftens og Gammelskattens Vedkommende tog det halve af, hvad der blev tilbage.

Den ærede Finansminister mente, at Statskassens Indtægtstab vilde kunne blive større end paaregnet. Han mente endogsaa, at der var Sandsynlighed for, at det vilde kunne blive større, og spurgte, om jeg vilde garantere for, at det ikke blev større. Det vil jeg selvfølgelig ikke, det er Rigsdagsdiæterne virkelig ikke til. Men jeg vil dog tillade mig at paavise, hvorledes man har anvendt den største Forsigtighed for ikke at gøre en Beregning, der kunde vise sig at være til Statskassens Skade. Jeg skal først henvisse til Betænkningen Side 150*, der omtales det, at naar man skal gøre Udregninger efter Skatten i Kjøbenhavn, skal der tages Hensyn til en vis Nedsættelse paa Grund af Dødsfald, Insolvens og lignende, hvilket, siges der,

næppe udgør mere end et Par Procent, men da Regnestykket derefter bliver udført, gaar man saa vidt, at man reducerer med 5 pCt., altsaa med det dobbelte af, hvad der i og for sig kunde være nødvendigt for at være paa den sikre Side. Ligeledes skal jeg henvisse til Pag. 151*, der er det noget ganske lignende. Efter den samme Beregning, som den Reedtz-Thottske Skatte-reform fulgte, skulde man gaa ud fra, at Skatteindtægten i Købstæderne og Landdistrikterne udgjorde et vist Beløb i Forhold til Skatteindtægten i Kjøbenhavn, og saa dividerede man, baade for Købstæderne og for Landdistrikterne reducerede man Beløbet med nogle Procent, stadig for at være paa den sikre Side. Endvidere skal jeg henvisse til Pag. 153*. Der omtales, hvilken Virkning den stigende Skala kan antages at faa, og man benytter da det samme Forhold, som man kommer til ved at prøve Tallene fra 1870 ogsaa over for Købstæderne, skønt Forholdet i 1870 var det, at i Indtægtsklassen paa 40,000 Kr. og derover var der efter Loven af 1870 kun en samlet Indtægt af 190,000 Kr. fordelt paa 3 Skatteydere, og, uagtet Forholdene, som det er enhver vitterligt, siden den Tid have forandret sig saa fuldkomment, at der nu omkring i Købstæderne er mangfoldige Skatteydere paa 40,000 Kr. og derover, men alligevel har man benyttet det samme Forholdstal, som man vilde gøre ved en Udregning paa Grundlag af, hvad der forelaa i 1870. Ogsaa derved er man kommen paa den sikre Side, og i hvilken Grad man er kommen paa den sikre Side, vil fremgaa af, hvad der siges lidt længere nede. Der siges det nemlig, at af det samlede forventede Skatteudbytte regnes det, at en Trediedel kommer fra Kjøbenhavns Kommune, og det vil altsaa sige, at Købstæder og Landdistrikter kun ere beregnede til at skulle indbringe det dobbelte af, hvad Kjøbenhavns Kommune indbringer. Men i 1870 indbragte Indkomstskatten i Kjøbenhavn kun en Femtedel af Udbyttet for hele Landet, og det vil altsaa sige, at hvis man gik ud fra det samme Forhold, vilde Skatteydelsen af Indkomstskatten ikke blive 5,780,000 Kr., men derimod naa op til 7—8 Mill. Kr. Der er saaledes sikkert ikke nogen som helst Grund til at frygte for, at Statskassen skulde lide noget større Indtægtstab end beregnet, der er snarere al Sandsynlighed for, at Statskassen vilde kunne faa en betydelig Merindtægt.

Men saa sagde den ærede Finansminister: Ja, men saa er der Tiendeloven,